

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I SOLSKIN

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 7. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237638351328/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

selv, idet han med stille Glæde betragtede Flaskernes Ydre, hvor Støvet laa saa fast, at det neppe lod sig tørre af.

Med den Mands hele Alvor, der veed, hvorledes det skal være, forbød han Kokkepigen paa det Strængeste at tørre Flasken af, den skulde staae paa Bordet i sin graa Dragt som Midtpunktet i hele Anretningen. Han saae paa sit Uhr.

»Nu maa han snart komme,« sagde han til sin Kone, idet han gned sig i Hænderne, »det er dog en Lykke at faa sin Søn vel hjem, efterat et af de vigtigste Afsnit i hans Liv er endt, — Lad blot ikke Slikspargeserne faae for meget Salt.«

Han gik ind i Spisestuen, for, inden han tog sin nye Frakke paa, at kaste et prøvende Blik paa Bordet. Dette Værelse var om Sommeren det bedste i Huset, højt, rummeligt og køligt, med mørke Paneler og Væggene beklædte med store, bibelske Stykker, alt ganske i samme Tilstand, som da det for hundrede Aar siden var bleven moderniseret. Det vendte ud mod Haven, hvor Solen skinnede stærkt og gjorde det grønne Viinløv, der hang om Vinduerne, halvt gjennemsigtigt. Bordet stod midt i Værelset og saae med sine Blomster, sin sneehvide Dug og sit gammeldags Sølvtoj saa indbydende ud, at Kancelliraaden ganske oversaae den eneste Person, der var i Værelset, en smuk, ung Pige, der stod i en af de rummelige Vinduesfordybninger med Ansigtet halvt vendt mod Lyset og betragtede de lette Skyer deroppe, bløde, lyse, bestandigt vexlende for Vinden. Hun vendte sig mod den Indtrædende og gik henimod ham.

»Goddag, goddag, Margrethe!« raabte han glad. »Er De allerede der? Kan De see, vi gjør Stads af vor Søn? De dejlige Blomster er vist fra Dem?«

»De ere fra Moders Have,« sagde den unge Pige.

»Jeg kan see det,« sagde Kancelliraaden, »de store Roser voxe kun paa Deres Espalier. Det var smukt af Deres Moder at spendere dem. Jeg veed, at hun holder ligesaameget Hævd over sin »Dronning Marie« som jeg over min gamle Madeira.«

»Saa maa Moder vel altsaa have meent, at der var ligesaa megen Grund for hende til at komme med sine bedste Roser som for Dem til at traktere med Deres bedste Viin.«

»See, det var et smukt Svar,« sagde Kancelliraaden muntert og tog hende i Haanden, »mon, hvor De seer fiin og lys